

**CAMPANYA MUNICIPAL DE TEATRE '77
PER UN TEATRE AL SERVEI DEL POBLE**

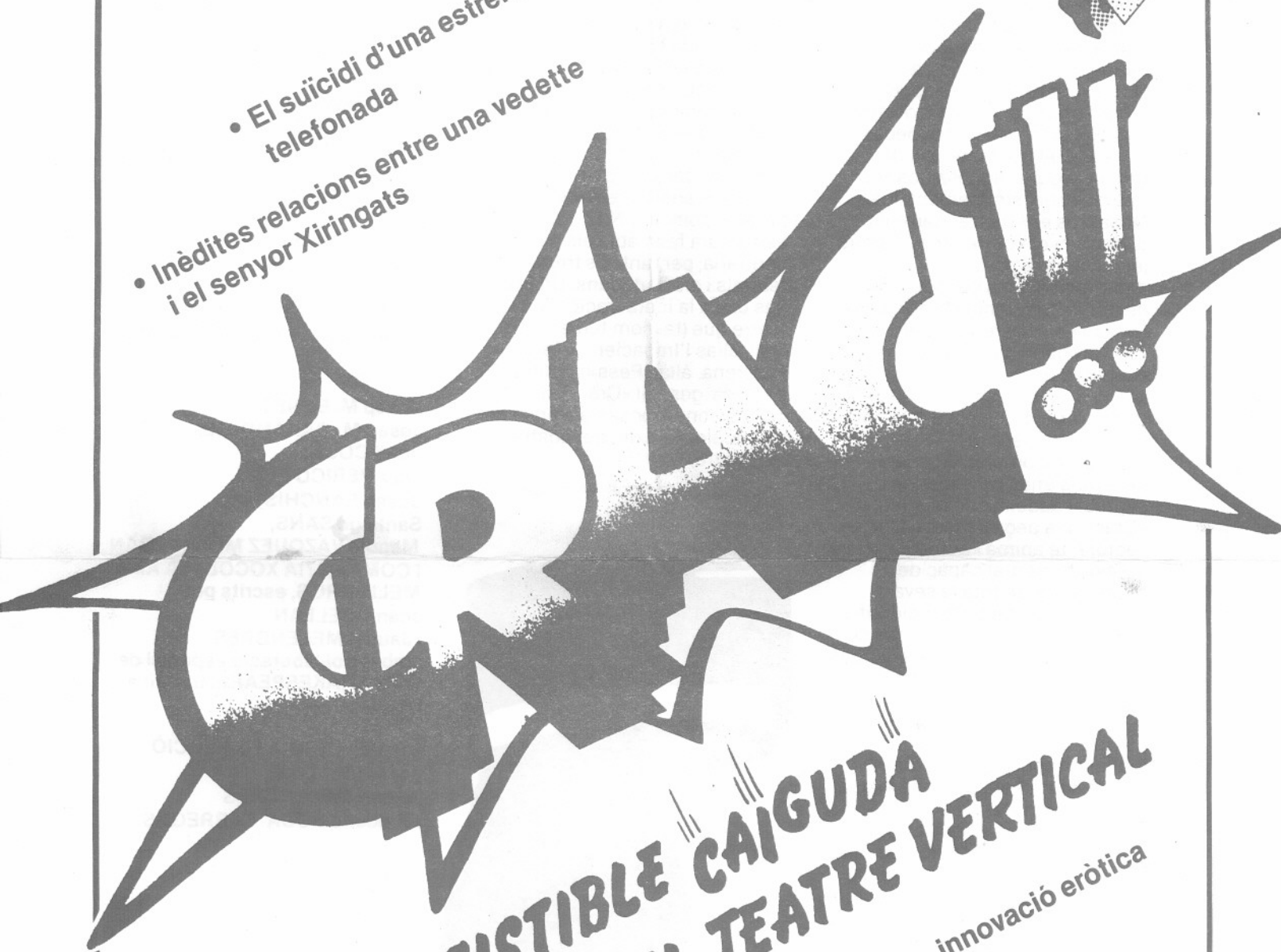
Assemblea d'actors i directors i Professionals autònoms

Barcelona, maig·desembre 1977

• El suïcidi d'una estrella i una cançó
telefonada

• Inèdites relacions entre una vedette
i el senyor Xiringats

**O LA IRRESISTIBLE CAIGUDA
DEL TEATRE VERTICAL**

• Dos strip-teases interruptus, innovació eròtica

Companyia XOCOLATA AMB MELINDROS
de l'Assemblea d'Actors i Directors
Música de LA TRINCA i F. BURRULL

Tothom sap que les companyies de teatre munten espectacles i els representen si la censura i l'empresariat els deixa. Nosaltres hem anat més lluny: a més de l'espectacle, hem fet el text que li serveix de base.

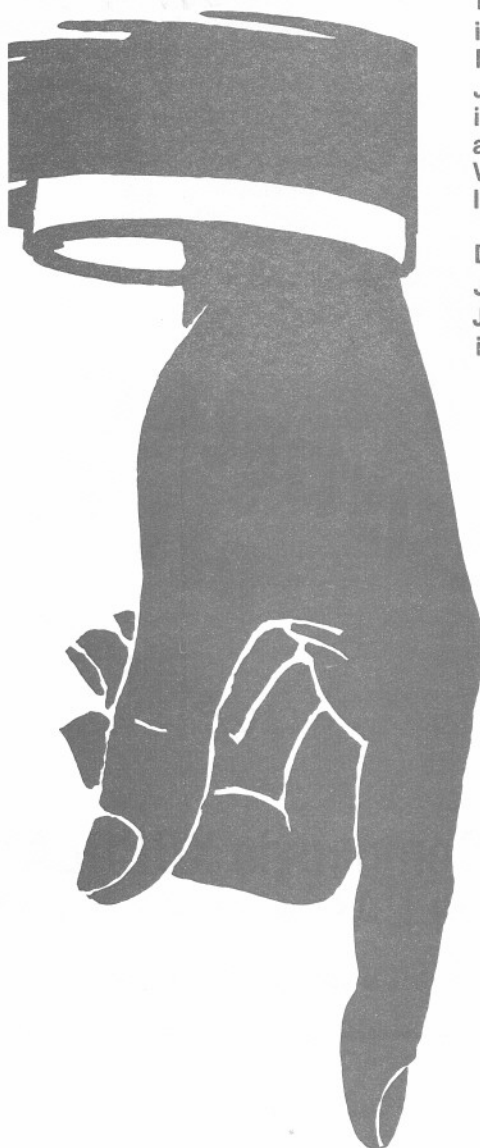
Certament, a l'hora d'escriure'l, hem comptat amb la valuosa ajuda de diversos artistes als quals van exposar, mesos enllà, la nostra irresistible intenció de preparar un espectacle sobre allò que, al segle XIX, hauriem denominat «la qüestió de l'actor». Nou escriptors van respondre a la nostra crida de maneres diverses: uns ens proporcionaren peces curtes; d'altres, materials de treball; alguns, aquella cosa tan rara que són, simplement, idees. Nosaltres ens vam encarregar d'afegir-hi el nostre propi discurs (escrivint-lo a partir d'improvisacions del col·lectiu) i de donar coherència al conjunt. Parlem de coherència, però és molt probable que alguns espectadors i molts crítics pensin que «La irresistible caiguda del teatre vertical» és un espectacle incoherent (perquè té forma de revista) i incomplet. Quedaran decebutos (més val saber-ho de seguida) aquells que busquin a «Crac» una peça de tesi («Què és l'actor?, té ànima l'actriu?»), o una obra documental capaç de re-presentar en tota la seva complexitat, i amb rigor científic per escriure, la situació social de l'actor o les misterioses relacions entre un pressupost i una obra d'art. Quedaran decebutos —i potser airats— els qui hi cerquin un tribunal capaç de fer justícia i monuments al teatre independent català, sense el qual no existiríem els qui avui lluitem per tal d'afirmar la nostra condició de professionals. I també, aquells que esperin conèixer, pel mòdic preu d'una butaca, tots els secrets domèstics del teatre, les històries de lilit i les enveges, els odis petits i els grans amors.

«La irresistible caiguda del teatre vertical» pretén ser un espectacle per a molts perquè no està pensat per a ningú en especial. És, també, lògicament, un muntatge ple de llacunes. Ja ho era quan, fa unes quantes setmanes, ens vam trobar a les mans un text que, llegit, feia més de tres hores. Avui, reduït als hipotètics límits de resistència d'aquells ciutadans que no van al teatre per a convertir-se en corredors de maratons, és encara més incomplet. No parlem de moltes coses, però —això sí— quan parlem dels actors medievals,

per exemple, ho fem des de la perspectiva i desde les frustracions dels qui hem viscut la misèria cultural del franquisme, encara en patim les conseqüències i les patirem durant molts anys. «Crac» és un fill de la dictadura que vol néts democràtics.

Val a dir, en aquest sentit, que «La irresistible caiguda del teatre vertical» s'ha trobat amb un honor al qual no aspirava: inaugurar la «Temporada Municipal de Teatre, 1977». Aquesta temporada, òbviament, no satisfà les nostres reivindicacions —les de la professió— però és un primer pas, timidíssim encara, cap a la definitiva caiguda d'un teatre que nosaltres anomenem vertical perquè, com la C.N.S., té una estructura favorable als patrons i contrària, per tant, als treballadors teatrals i als ciutadans. Un primer pas cap a la instauració d'un teatre que (tal com temen Serafi Coll, àlies l'Impacient, i Tarsici Perurena, àlies Pèssima Situació, personatges del «Crac») els professionals posen al servei del seu poble. És a dir, del nostre, del vostre.

Barcelona, Maig del 1977

INTERPRETACIÓ

Nadala BATISTE
Anna Rosa CISQUELLA
Rosa Maria ESPINET
Alfred LUCCHETTI
Francesc LUCCHETTI
Glòria LLOPART
Magüi MIRA
Bartomeu OLSINA
Noli REGO
Jordi TURRÓ

ESCENOGRAFIA i VESTUARI

Jaume BATISTE
Antoni SUBIRATS

ESCENARI

Pep LUCCHETTI

LLUMS

Joan SCRICH

COREOGRAFIA

Freddy DALTON

MÚSICA

LA TRINCA i Francesc BURRULL

TEXTOS

Josep M. BENET,
Josep M. CARANDELL,
Jordi COCA,
Iago PERICOT,
Josep SANCHIS,
Santiago SANS,
Manolo VAZQUEZ MONTALBAN
i COMPANYIA XOCOLATA AMB
MELINDROS, escrits per
Joan ABELLAN
i Jaume MELENDRES,
amb la col·laboració especial de
Willy SHAKESPEARE, traduït a
l'anglès.

DRAMATÚRGIA i DIRECCIÓ

Joan ABELLAN,
Jaume MELENDRES
i Frederic RODA FÀBREGAS